

gøre om et helt andet Spørgsmaal, og det er den, at jeg agter at stemme for Mindretallets Ændringsforslag om, at det Søofficerer hidtil givne Honorar for at fungere som Skibsførere paa Korsør—Kiel-Routen bortfalder.

Ministeren for offentlige Arbejder (Thomas Larsen): Jeg skal begynde ved at rette en Tak til det højtærede Finansudvalg for dets imødekommende Behandling af mit Budget. Den imødekommende Behandling hænger vel noget sammen med, at mit Budget var meget stærkt beskaaret allerede ved Forelæggelsen, saa der har ikke været noget at tage fra paa det. Jeg har heller ikke fundet Anledning til siden Finanslovforslagets Forelæggelse at stille mange Ændringsforslag, saa der har ikke været nogen større Grund til at ændre synderlig ved Budgettet.

Alligevel er der et Punkt, hvor Finansudvalget har sagt Nej til et Forslag paa Finansloven. Det er Ændringsforslaget under Nr. 5 til § 6. I denne Anledning skal jeg kun sige, at det selvfølgelig gør mig ondt, at Udvalget har nægtet det lille Beløb, der der er Tale om i Anledning af en Fuldmægtigs Oprykning til Overassistent, men da denne Nægtelse er til at bære, skal jeg søge at tage den med Sindsro.

Dernæst er der under Nr. 6 til § 6 stillet et Forslag af et Mindretal om at nægte Bevilling til Honorarer for de Søofficerer, der fungere som Skibsførere paa Korsør—Kiel-Routen. Angaaende dette Forhold skal jeg sige, at det har gammel Tradition for sig. Skibene paa denne Route have i over 40 Aar været førte af Søofficerer, og naar det har været Tilfældet, har Grunden i væsentlig Grad været den, at man har ønsket, at Søofficerer kunde faa Lejlighed til at træde ind i praktisk Virksomhed ved almindelig Skibsførelse. Man har fra Marinens Side anset det for at have nogen Betydning, at de kom ind i en saadan praktisk civil Virksomhed, og derfor har man, som sagt, i over 40 Aar bibeholdt denne Ordning. Nu er det jo saadan, at Korsør—Kiel-Routen er det eneste Sted, hvor Staten har Skibe i Gang, og det, som det drejer sig om, er kun 3 Søofficerer, saa at, selv om man tog disse bort, vilde der med Hensyn til Avancementsforholdene indenfor Civiletaten ikke ske noget synderligt. Det vilde ikke betyde meget for de civile Skibsførere, der kunde ansøge om disse Pladser. Det har derfor ikke været min Tanke at ændre dette Forhold, og jeg har lagt Mærke til, at den radikale

Regering i Fjor ligeledes holdt dette gamle Forhold i Hævd og ikke søgte at ændre det. Med Hensyn til Spørgsmaalet om de ca. 8,000 Kr., der herskulde kunne spares, maa jeg sige, det er tvivlsomt, om de vilde kunne spares. Det er rigtigt, at Søofficererne faa disse 8,000 Kr. som Tillæg til den Løn, de i øvrigt oppebære. Men de Søofficerers Løn, der her er Tale om, er lavere, end de Skibsføreres vil være, der kunne komme i Betragtning til denne Route. Og hvis man erstattede Søofficererne med Skibsførere, vilde man alligevel komme til at bevilge et Beløb af denne Størrelse. Det forekommer altsaa ikke mig, at der for Tiden er nogen Anledning til at ændre dette Forhold.

Jeg finder ikke Anledning til at komme yderligere ind paa dette Emne, men jeg vil dog gøre en Bemærkning i Anledning af, hvad det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) udtalte som sin Stilling til dette Spørgsmaal. Han sagde, at naar han gik med til at bibeholde denne gamle Ordning, var det under Hensyn til, at jeg i Samraadet havde sagt, at der var Mulighed for, at Korsør-Kiel-Routen i Fremtiden kunde ophøre. Nu ved jeg ikke, hvorvidt der er en saadan Mulighed, men det er rigtigt, at jeg i Samraadet i Finansudvalget udtalte — hvad for Resten alle, der følge med, vide —, at der for Tiden finder private Forhandlinger Sted om en Route over Femern. Og for saa vidt en saadan Route i Fremtiden kommer i Stand, kan der være nogen Tale om at tage under Overvejelse, om ikke Korsør-Kiel-Routen kunde inddrages. Saa vilde hele dette Forhold selvfølgelig kunne ordnes af sig selv, og jeg maa derfor anmode Tingets ærede Medlemmer om at stemme mod dette Forslag.

Dernæst er der under Betænkningens Nr. 22 stillet et Ændringsforslag til § 6 af samme Mindretal om Forhøjelse af Betalingen for Snekastning paa Jernbanerne. Angaaende dette Forslag vil jeg sige, at det er min Mening, som det ogsaa er de ærede Forslagsstilleres Mening, at Staten bør være en kulant Arbejdsgiver, og det er mig heller ikke bekendt, at Statsbanerne, hvor Talen har været om Betaling for Snekastning, have været særlig karrige. Men selvfølgelig kan det være vanskeligt til enhver Tid at ramme i Udbudet det, som netop er vedkommende Egns Pris for det samme Arbejde. Hvor Betalingen for dette Arbejde ikke er fastsat tarifmæssigt — og det er den kun saare faa Steder ud over Landet —, er det en Skønssag, og der kunde man maaske Fridage, de have,